

Sager i samme Omfang, som man har protocolleret tidligere, og Mundtligheden er altsaa borte. Muligviis vil man sige, at saa bliver dog ialfsald Offentligheden tilbage. Saa vil jeg dertil sige, ja, det kan være sandt nok, det kan der være Noget i, og jeg vil egentlig sige, at det er ogsaa det, der vinderes, hvis man betragter det som en Binding, i dette tredie Afsnit, hvorfor hele dette tredie Afsnit saa at sige kunde være indskrænket til den ene Linie: for Fremtiden skal ved Behandlingen af offentlige Politisager Dørene lukkes op. Det er egentlig det Hele, men jeg erkjender, at det kan i visse Henseender være en Binding. Jeg erkjender ogsaa, hvad man har gjort gjældende saa stærkt fra den anden Side, at Indførelsen af en saadan quasi offentlig eller quasi mundtlig Proces kan have sin Betydning til at vænne Dommeren til en noget anden Maade at behandle Sagerne paa end den, som har været betegnet af det hidtilværende System, vænne ham til Noget, der tenderer henimod det kommende. Men jeg troer, at det vil være meget tvivlsomt, meget precairt, om den Binding, man saaledes faaer, ikke opveies ved de Ulemper, som det fra andre Sider kan have. Det er nemlig klart, at netop i det Dieblik, man lukker Døren op og lader den hele Forhandling foregaae paa Scenen for Publicum, saa stiller man netop de Ulemper, som der er ved denne Sammenblanding af Domsmagten og Politimagten, i et mere blændende Lys, og det Skjæve i den Stilling, som Dommeren har ved at skulle domme med Hensyn til Embeds-handlinger, som han selv eller hans underordnede Personale kan have foretaget, bliver aabenbart endnu stærkere ved, at Sagen saaledes skal foretages for Publicum. See vi hen til saadanne Bestemmelser som den, at man kan møde ved Sagfører og føre Forhandling med Dommeren, hvilken Bestemmelse findes i § 21, og tænker man over det Forhold, som saa vil fremkomme, troer jeg, man vil erkjende, at det er et meget uheldigt Forhold, der kan fremkomme ved, at Dommeren selv skal paa en Maade procedere mod Sagføreren de Handlinger, han selv kan have foretaget. Jeg troer derfor, at det er meget tvivlsomt, om

Bindingen ved denne Forandring vil være en saadan, at den kan opveie de Ulemper, man udsætter sig for. Jeg frygter for, at man lettelig vil hos Befolkningen vække falske Forestillinger om den Reform i Retspleien, som tilsigtes, vil give den et falsk Begreb om, hvad der tilsigtes indført, idet der mangler det, der er den usfravigelige Betingelse for, at den tilsigtede Reform kan træde velsignelsesrigt frem, nemlig Adskillelsen af Retspleien og Politiet. Jeg skal derfor, hvis det stod til mig, ligesom den ærede foregaaende Taler holde for, at dette 3die Afsnit ikke for Tiden burde vedtages, navnlig da vi dog have en rimelig Udsigt til inden ikke altfor lang Tid at faae forelagt til Overveielse den hele Reform, saa at der ikke nu er Grund til at gaae over til et saadant halvt System, der staaer med den ene Fod i det Gamle og den anden Fod i det Nye. Derimod skal jeg villigt erkjende, at dette 3die Afsnit ved den Behandling, det er undergaaet deels i Commissionen og deels i Landsstinget, har i Enkeltighederne faaet en saadan Affattelse, at man, saavidt det var gjorligt, har søgt at rette paa de Mangler, som usfravigelig maatte klæbe ved Systemet. Hvorvidt der nu vilde være Grund til, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) hentydede til, at undergive Sagen en Drøftelse i et Udvalg, er Noget, vi senere komme til, men jeg skal paa dette Stadium kun bemærke, at det afhænger væsentligt af, hvorledes ærede Medlemmer ville stille sig til dette Afsnit som Heelhed, thi hvis man troer at kunne acceptere det som en Heelhed, saa troer jeg rigtignok at Enkeltighederne i Lovforslaget ere af den Besskaffenhed, at man med stor Letthed vil kunne anbringe de Forandringer, som man mener at maatte bringe frem, men det er Heelheden, det kommer an paa.

Sager: Efterat saa høitstaaende Retskyndige have yttret sig om Sagens vigtigste Punkter, turde det vel være overflødigt for mig at tage Ordet, dersom ikke netop min Embedsstilling førte med sig, at jeg hører til de Mænd, hvem det paalægges i Fremtiden at anvende denne Lov. Jeg kan derfor sige —